

RACHEL REID

GAME CHANGER

Vertaald door Marleen Ziemerink

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Dit boek is voor iedereen die me heeft aangemoedigd om te
proberen dit verhaal uit te geven. En in het bijzonder voor
Matt, die me in alles volledig steunt. En ook voor dat ene
Gap-model dat mijn fysieke voorbeeld voor Kip was.*

HOOFDSTUK 1

Dinsdag 14 januari was de dag dat Kip Grady erachter kwam dat luide blenders en katers geen goede combinatie waren.

Hij was helemaal niet van plan geweest om gisteravond zoveel te drinken, maar Chuck en Jimmy waren in de stad en hij had hen al maanden niet meer gezien. En het was ook niet zo dat hij straalbezopen was geworden. Hij wist nog steeds dat hij die ochtend om zes uur op het werk moest zijn, maar het was hem toch gelukt om genoeg te drinken om de krachtige blender op dit moment als zijn aartsvijand te bestempelen.

Maar hij had werk te doen. En zijn werk hield in dat hij verdomme de best mogelijke smoothie ging maken voor de druk ogende vrouw die bij de kassa wachtte.

‘Alstublieft, mevrouw,’ probeerde hij met een uitgestreken gezicht te zeggen, terwijl hij haar haar bestelling gaf. ‘Een Green Warrior met een shotje tarwegras.’

Hij wierp een blik op de klok. Half zeven. Jezus christus.

Hij had geen tijd om even zijn hoofd op de uitnodigende stapel sinaasappels naast de kassa te leggen. De ochtendspits bij Straw+Berry bleef doorgaans doordeweeks tot negen uur doorgaan. Maria was vanochtend zijn collega, en dat was fijn. Ze werkten goed samen, ondanks dat ze allebei niet bepaald dol op hun baan waren. Maar toch namen ze hun werk serieus en deden ze alles wat er van hen verwacht werd. En niet geheel onbelangrijk: ze was grappig.

‘Welke van deze verdomde smoothies helpt tegen een kater?’ kreunde Kip toen de bar eventjes leeg was.

‘Eh, geen. Maar die met watermeloen helpt een beetje.’

‘Oké. Ik ga voor mezelf de grootste watermeloensoothie maken, en ik gooi er ook vijf Advils in.’

‘Ik denk dat je vijf *wellness boosts* bedoelt.’

Kip maakte voor zichzelf een enorme watermeloensoothie, en hij voelde zich iets beter nadat hij die had opgedronken. Hij slikte twee Advils.

‘Wat heb je gisteravond überhaupt gedaan?’ vroeg Maria.

‘O, gewoon een paar drankjes gedaan met wat studievrienden.’

‘O ja? Zijn ze knap?’

‘Neu. Ik weet het niet. Ze zijn niet mijn type.’ Chuck was groot, gespierd en had een baard. Jimmy was precies het tegenovergestelde: klein, slank, zag er zo’n zeven jaar jonger uit dan hij daadwerkelijk was.

‘Zijn zij ook supersuccesvolle soothiemakers?’

‘Zij hebben wél een baan waarvoor ze gestudeerd hebben. Ze werken allebei in Boston. Ze doen iets in de bedrijfswereld? Verzekeringen? Financiën? Ik heb geen idee. Ze dragen een pak naar kantoor.’

‘Jij draagt een schort. Dat is ook best wel geweldig.’

‘Ja, en ik ben er zó trots op.’

‘En een petje met een klein aardbeitje erop geborduurd. Hoe tof!’

Kip gooide een stukje bevroren ananas naar haar hoofd.

‘Weet je wat, Kipper. Ik zal eens aardig doen en alle voorbereidingen achter in de keuken doen, zodat jij je knappe hoofdje kunt laten rusten als de spits voorbij is.’

‘Echt?’

‘Yep!’

‘Je bent de beste en ik hou van je,’ verzuchtte hij tevreden.

‘Dat weet ik. Nou, kijk een beetje alsof je nog iets van leven in je hebt. De zakenvrouwen staan in de rij voor hun vloeibare boerenkool!’

Het duurde nog een heel uur van aanhoudende drukte voordat

Kip eindelijk kon genieten van de rust die Maria hem had beloofd. Ze ging naar de keuken om fruit en groenten te snijden, en hij liet zich op de stoel zakken die hij achter de kassa had gesleept. Hij drukte zijn hoofd tegen de muur. Het was een fijne, koele muur.

Hij had niet eens beseft dat hij zijn ogen had dichtgedaan toen hij opschrok omdat iemand zijn keel schraapte. Niet boos, gewoon hard genoeg om hem te laten weten dat hij niet meer alleen was.

Hij opende zijn ogen en sprong op. 'Sorry, meneer,' mompelde hij. 'Wat kan ik voor...'

Het zou zomaar kunnen dat Kips mond als een stripfiguurtje openviel. Misschien lag zijn kaak wel op de grond, en was zijn tong als een tapijt naar buiten gerold. En dat alleen maar omdat de knapste man die hij ooit had gezien voor hem stond.

'Eh, wat kan ik voor je doen?' bracht Kip uiteindelijk met moeite uit.

De man was lang, blond en, nou ja, enorm gespierd. En Kip wist dat hij zo gespierd was, want hij droeg een belachelijk strak Under Armour-shirtachtig ding met een rits en een trainingsbroek. Hij had waarschijnlijk net hardgelopen, want zijn vochtige haar plakte aan zijn voorhoofd en zijn huid glinsterde van het zweet.

'Goedemorgen,' zei de zweterige man vrolijk. 'Sorry dat ik je wakker heb gemaakt.'

Kips wangen werden rood. Hij boog zijn hoofd, zodat de rand van zijn stomme petje zijn blos zou verbergen. *Jezus, de knapste man ter wereld staat voor me en ik draag een schort en een aardbeienpet.*

'Dat heb... Ik sliep niet...' Kip haalde adem. *Doe eens normaal!* 'Sorry, gisteravond was iets te gezellig.'

De wenkbrauwen van de man gingen omhoog. 'Een maandagavond?'

'Ja, je weet wel, het leven van een smoothiemaker... *Live fast, die young?*'

De man moest lachen. Kip viel bijna steil achterover.

‘Dus, wat is hier lekker?’ vroeg de man, en hij staarde naar het menu.

‘Eh, we hebben er eentje met blauwe bessen, ananas en boerenkool, maar ik zweer het, je proeft de boerenkool niet. Hij is lekker. Ik vind hem lekker.’

‘Is dat de... Blue Moon Over Brooklyn?’

‘Ja. Alle namen zijn best wel dom.’

De man wees met een lange vinger naar Kips naambordje. ‘Ik vind jóúw naam leuk.’

Kip keek naar zijn eigen naam op zijn bordje, alsof hij niet wist wat er op geschreven stond. Als een of andere idioot.

‘Het is... het is een bijnaam,’ zei hij, alsof de knappe man hem om een uitleg had gevraagd. Wat hij niet had gedaan. Maar Kip bleef maar praten, want zo was hij gewoon. ‘Ik bedoel, iedereen noemt me Kip. Dus het is mijn naam. Maar het is niet mijn echte naam, snap je? Het is... Maar goed. Wil je zo’n blauwebessensmoothie?’

‘Klinkt goed,’ zei de man, en hij negeerde vriendelijk hoe fucking dom Kip deed.

Kip gooide bevroren fruit en verse boerenkool in de blender. Gelukkig moest hij zich hierop focussen, en daarna maakte de machine genoeg geluid om eventuele gesprekken onmogelijk te maken. Hij wierp een terloopse blik op de man, die nu met zijn handen op zijn heupen naar de saaie foto’s van fruit aan de muur stond te staren. Kip wist niet waar hij naar moest kijken. Zijn ogen schoten van de brede schouders naar de belachelijk grote armen, en vervolgens naar de gespierde rug die overging in een slanke taille en een kont die ronduit...

Kip schudde zijn hoofd en richtte zijn aandacht op de blender. Hij prutste met een plastic beker en vulde hem met de blauwe smoothie. ‘Alsjeblieft, meneer.’

De man draaide zich om, knikte en stak Kip een gevouwen, en licht vochtig briefje van twintig uit zijn achterzak toe. Hij zwaaide met zijn hand toen Kip hem zijn wisselgeld probeerde te geven. ‘Het is goed zo.’

‘Echt waar?’ vroeg Kip, en hij keek toe hoe de man zijn eerste slok nam. Hij keek toe hoe roze lippen zich om het rietje vouwden.

‘Ja.’ De man glimlachte. ‘Laten we het een vindersbeloning noemen. Dit is echt heel erg lekker.’

Kip glimlachte terug. ‘Fijn dat je hem lekker vindt. Fijne dag.’

De man hield zijn beker omhoog. ‘Jij ook, Kip.’ Kip voelde zich een beetje duizelig door hoe zijn naam uit de mond van de man klonk. Terwijl zijn droomman naar buiten liep, kwam een andere man – die nog niet eens half zo knap was – de bar binnen.

‘Holy shit!’ zei de nieuwe klant, met een handgebaar naar de deur. ‘Dat was Scott Hunter!’

‘Huh?’

De man keek naar Kip alsof hij een idioot was. ‘Scott Hunter.’

‘Bedoel je die ijshockeyer?’ vroeg Kip.

‘Wát?’ klonk een stem achter hem. Maria stond in de deuropening naar de keuken. ‘Ben ik serieus Scott Hunter misgelopen?’

‘Ik weet niet... Weet je zeker dat hij dat was?’ vroeg Kip.

De klant knikte. ‘O ja. Zeker weten. Het verbaast me dat hij zijn gezicht durft te laten zien, als je bedenkt hoe hij tegenwoordig op het ijs staat.’

‘Doet hij het niet goed?’ Natuurlijk wist Kip een béétje wie Scott Hunter was. Iedereen kende hem, of je nu van sport hield of niet. Hij was de sterspeler en de captain van de New York Admirals. Drie jaar geleden had hij met Team USA een gouden medaille op de Olympische Spelen behaald. Maar Kip kende hem vooral door zijn Hugo Boss-reclames. Hij was een heel grote fan van die reclames.

Kip keek af en toe naar ijshockey, maar hij had de NHL nooit echt gevolgd. Voor zover hij wist was Scott Hunter altijd populair geweest in de stad. Je kon hem zo’n beetje de koning van New York noemen. Maar blijkbaar had Kip iets gemist.

‘Ja, hij is verschrikkelijk dit seizoen,’ ging de klant verder. ‘Hij heeft al sinds november geen goal meer gemaakt! Ik weet niet waarom ze hem nog zoveel betalen. Ze zouden die sukkel moet inruilen.’

‘Nou...’ zei Kip, en hij had geen idee wat hij verder nog moest zeggen. Het was belachelijk, maar hij voelde zich persoonlijk aangevallen door de kritiek van deze vent, en hij kreeg de neiging om Scott Hunter te verdedigen. ‘Misschien heeft hij het op dit moment gewoon moeilijk.’

De klant snoof. ‘Dat kan hij dan in de zomer oplossen. Als hij zo door blijft gaan, dan kunnen we de play-offs wel op onze buik schrijven.’

Om de een of andere onbekende reden was Kip nog steeds boos, maar hij legde het naast zich neer en gaf de man zijn smoothie zodat hij weer zou vertrekken.

Zodra ze weer alleen waren, zei Maria: ‘Was dat echt Scott Hunter?’

‘Ik weet het niet. Misschien. Nu die klant het zei denk ik het wel. Ik was een beetje afgeleid door hoe knap hij was, maar ja, hij zag er absoluut uit als Hunter. En eh, hij heeft me een grote fooi gegeven.’

‘Hoe groot? We moeten hem delen, weet je.’

‘Ja ja, dat weet ik. Hij gaf een fooi van dertien dollar.’

‘Wát?’

‘Nou ja, als het wel Hunter was, dan is dat voor hem natuurlijk niet veel. Waarschijnlijk interesseert geld hem helemaal niets.’

‘Dat moet fijn zijn.’

‘Ja.’

‘Dus...’ zei Maria, en ze kwam heel dicht bij Kip staan. ‘Hij was knap?’

‘O mijn god.’ Kip grijsde. ‘Hij was ongelooflijk. Hij zag er onwerkelijk uit.’

‘Wat had hij aan?’

‘Sportkleren. Hij had net hardgelopen, denk ik. Hij droeg echt heel strakke sportkleren.’

‘O mijn god.’

‘Yep.’

‘Ik kan niet geloven dat ik hem gemist heb. Als hij terugkomt, dan moet je me roepen. Ook al zit ik op de wc, roep me gewoon.’

‘Tuurlijk joh, dat is helemaal niet raar.’

Maria begon het fruit en de groenten die ze net had gesneden in de koelkast te leggen. Kip hielp haar. Een paar minuten werkten ze in stilte.

‘Hé,’ zei Kip. ‘Hij zei mijn naam.’

‘Wie? Hunter? Hij zei daadwerkelijk het woord “Kip”?’

‘Ja,’ antwoordde Kip dromerig.

‘God, ik durf te wedden dat als hij het zegt het niet eens dom klinkt.’

Kip gooide een aardbei naar haar.

Toen Kip de volgende ochtend in de trein zat, zag hij de krantenkop: DE AVOND VAN HUNTER. Hij leunde iets naar voren om de voorpagina van de krant van de persoon tegenover hem te kunnen lezen. Blijkbaar had Hunter gisteravond een hat-trick gescoord en had hij twee assists gegeven, waardoor ze met 7-1 van Washington hadden gewonnen. Kip glimlachte. Hij voelde zich gek genoeg trots op hem.

Ja, wat fijn dat die steenrijke superster een fijne avond heeft gehad. Jezus.

De Admirals speelden vanavond in New Jersey, zei de krant. Terwijl Kip de twee straten vanaf het treinstation naar Straw+Berry liep, dacht hij aan de laatste keer dat hij naar een wedstrijd van de Admirals was geweest. Dat moest minimaal acht jaar geleden zijn geweest. Nee, langer, want hij had Hunter alleen maar op televisie zien spelen. *Jezus, ga ik nu alleen nog maar aan Scott Hunter denken?*

Hij gaapte toen hij zijn sleutel tevoorschijn haalde en de deur van de smoothiebar opende. Hij moest een baan vinden waar hij later kon beginnen. Het was belachelijk om nog voor vijven naast je bed te moeten staan voor een baan. Vooral voor het minimumloon.

De ochtend verliep zoals de meeste doordeweekse dagen: spits tussen zeven en negen, dan een moment van rust, voordat de

‘yogamoeders’ – zoals ze door Maria werden genoemd – binnen kwamen druppelen.

‘Je vriendje had gister een goede avond,’ zei Maria terwijl ze de sinaasappelschaal bijvulde.

‘Waar heb je het in hemelsnaam over?’

‘Scott Hunter. Hij heeft een miljoen goals gemaakt.’

‘Drié goals,’ verbeterde Kip haar. ‘En twee assists.’

‘O, sorry. Ik wist niet dat je zo’n diehard fan was.’

‘Dat ben ik ook niet! Ik las het onderweg in de krant. Het stond op de voorpagina of zo.’

‘O mijn god! Je bent zó verliefd op die vent. Ik durf te wedden dat je gisteravond naar huis bent gegaan en foto’s van Scott Hunter hebt opgezocht, of niet?’

‘Nee!’ *Ja.*

‘Echt wel. Je bent zo’n fanboy, het is schattig.’

‘Ik haat jou.’

‘Niet waar.’

Maria stapelde de sinaasappels op, en Kip veegde de vloer achter de kassa, ondanks dat het helemaal niet zo smerig was. Hij vond het alleen verschrikkelijk om niets te doen.

Iets na tienenving de deur open en stond Kip opnieuw oog in oog met Scott Hunter in zweterige sportkleren.

Deze keer kon Maria het wel met eigen ogen zien. ‘Holy shit.’ Kip gaf haar zo subtiel mogelijk een elleboogje.

‘Opnieuw een goedemorgen, Kip,’ zei de man, die absoluut Scott Hunter was.

‘Goedemorgen, eh... jezus. Jij bent Scott Hunter, toch?’

Hij zag er geamuseerd uit. ‘Dat ben ik.’

‘Dat is zo gaaf,’ zei Maria ademloos.

‘Het is, eh...’ begon Kip, waarna hij maar besloot op iets anders over te gaan. ‘Geweldige wedstrijd gisteren.’

‘Bedankt! Ik bedacht dat ik nog maar zo’n smoothie met blauwe bessen moet nemen. Als iets goed gaat in een wedstrijd, dan vind ik het fijn om te herhalen wat ik die dag allemaal heb gedaan.’

‘Oké,’ zei Kip. Scotts ogen waren blauw. Ze waren zó blauw.

‘Dus... nog zo’n blauwebessensmoothie, alsjeblieft.’

‘Natuurlijk!’ Kip ontwaakte uit zijn trance en ging aan de slag met de smoothie.

Scott Hunter droeg opnieuw een belachelijk strak Under Armour-shirt en een trainingsbroek. Zijn haar was vochtig en zat door de war, en zijn huid was een beetje rood door zijn training. Kip Grady droeg opnieuw zijn stomme schort en petje met de verdomde aardbei erop. Maar in ieder geval had hij deze keer geen kater.

Hij gaf de sterspeler zijn smoothie en probeerde niet te veel te letten op hoe zijn lippen zich om het rietje vouwden. Dat was ontzettend moeilijk, omdat Scott hem recht aankeek terwijl hij zijn eerste slokje nam. Zijn lippen krulden om toen hij zag hoe Kip hem aanstaarde.

‘Nogmaals bedankt, Kip,’ zei hij. ‘Hopelijk zie ik je op de volgende wedstrijddag.’

Hij stak zijn smoothiebeker in de lucht ten afscheid en verliet toen de bar.

Toen Kip zich naar Maria omdraaide, lag haar mond op de vloer.

‘Hopelijk zie ik je op de volgende wedstrijddag?’ vroeg ze. ‘Is dit een grap?’

‘Wat?’

‘Hij vindt je echt leuk, Grady!’

Kip werd zo rood als de aardbei op zijn pet. ‘O, kom op. Zo bedoelde hij het helemaal niet.’

‘Echt wel.’

‘Echt niet! Hij is gewoon bijgelovig. Hij bedoelt dat hij hoopt dat dit werkt, en dat hij vanavond opnieuw een goede wedstrijd heeft, dus dat hij weer terugkomt als hij weer moet spelen. Dat is alles!’

‘Ik weet dat dat is wat hij lëtterlijk zei, idioot, maar dat was niet het enige wat hij bedoelde.’

‘Hij is niet eens... O mijn god. Ik kan niet geloven dat we het

hier over hebben. Scott Hunter valt níét op mannen. Hij valt al helemaal niet op mannen die in een smoothiebar werken.'

'Als jij het zegt.'

'Ik ga wat ananas snijden in de keuken,' mompelde Kip.

'Kijk dan gelijk even of we wel genoeg blauwe bessen op voorraad hebben,' riep Maria hem plagend na.

Kip stond in de woonkamer van het appartement van zijn beste vriendin, midden in Tribeca, en hij staarde naar het uitzicht over de Hudson. Hij kon zich niet eens voorstellen hoeveel dit appartement zou kosten.

Het was dúúr om in New York te wonen, maar Kip had een heel indrukwekkende strategie, waardoor hij met een baantje met minimumloon zijn studieschuld elke maand op tijd kon afbetalen: hij woonde nog steeds bij zijn ouders.

Ja, hij was vijfentwintig. Ja, hij was op zijn tweeëntwintigste al afgestudeerd. Maar weet je wat het was, een geschiedenisdiploma was niet bepaald gewild op de arbeidsmarkt.

Kip had dromen. Aspiraties. Hij wilde voor een van de musea werken. Misschien op een dag in Europa aan de slag gaan. Misschien zou hij een boek of twee schrijven. Misschien zou hij een populaire televisieserie presenteren waarvoor hij de hele wereld over mocht reizen en belangrijke historische plekken aan de mensen thuis zou laten zien. Misschien kon hij in Hollywood advies geven bij historische films...

Of misschien kon hij fruit en groenten omtoveren tot een drinkbaar goedje voor drukke mensen die onderweg waren naar hun banen die wél belangrijk waren. De eigenaar van het appartement waar hij nu was, Elena, had een echte baan en een leven dat niet eens te vergelijken was met dat van Kip. Ze was cybersecurity-engineer bij Equinox Tech, een van de snelst groeiende IT-bedrijven in het land. Kip had geen idee wat een cybersecurity-engineer precies deed, maar blijkbaar betaalde het goed en het klonk ook nog eens indrukwekkend.

Elena was zonder twijfel de slimste persoon die Kip kende. Ze was niet alleen briljant en grappig, maar ze was ook nog eens ongeloofelijk prachtig, dankzij de combinatie van haar vaders Noorse lengte en botstructuur en haar moeders Libanese donkere haar en olijfkleurige huid.

Kip was al sinds de middelbare school vrienden met haar en hun vriendschap was de reden dat hij erachter was gekomen dat hij geen interesse had in vrouwen. Want als hij niet in háár geïnteresseerd was, dan... nou ja.

Maar goed, waarschijnlijk had Elena al geweten dat hij gay was voordat hij het wist. Ze wist alles al voordat hij het wist.

‘Ben je nog op zoek naar een huisgenoot?’ vroeg Kip, en hij draaide zich weg van de ramen.

‘Nee,’ zei ze. ‘Absoluut niet.’

Ze gingen samen op de bank zitten en stortten zich op hun Sichuanse afhaalmaaltijd (Elena kookte nóóit). Kip had nauwelijks een hap genomen, voordat Elena terloops vroeg: ‘Nou, hoe heet hij?’

Noedels vielen van Kips eetstokjes en gleden weer terug in de doos. ‘Wat? Wie? Waar heb je het over?’

‘Je hebt de hele avond al een dromerige blik in je ogen. Aan wie denk je?’

Kips wangen werden rood. Hij prikte met zijn stokjes in de noedels. ‘Aan niemand.’

‘Christopher.’ Elena vond het leuk om zijn echte naam te gebruiken als ze hem vermoeiend vond.

‘Je gaat me uitlachen.’

‘Dat zou ik nooit doen.’

Kip glimlachte naar haar. ‘Het is... Ken je Scott Hunter?’

‘Of ik Scott Hunter ken? Niet persoonlijk.’

‘Maar je hebt wel over hem gehoord?’

‘Ja.’

‘Oké. Hij is in de bar geweest.’

‘De smoothiebar?’

‘Ja. De afgelopen dagen. Het brengt geluk, zegt hij, want hij

had zo goed gespeeld na de smoothie van gisterochtend. Dus hij kwam vandaag nog een keer, en hij bestelde er weer eentje omdat ze vanavond spelen.'

'Oké.'

'Hij is gewoon... Hij is echt heel knap, dat is alles.'

Elena's lippen trilden een beetje, maar ze lachte niet. 'Dat is spannend.'

'Ja.'

Ze aten verder in stilte. En Kip, die hier blijkbaar niet kalm onder kon blijven, hield het nog geen minuut vol. 'Hij kent mijn naam,' flapte hij eruit.

Elena trok één wenkbrauw op.

'Hij zei "Goedemorgen Kip" toen hij vanmorgen binnenkwam.' Kip probeerde tevergeefs om de verliefde grijns van zijn gezicht te houden.

'Dat moet een leuke ervaring zijn geweest.'

'Ja, en hij zei dat hij hoopte dat hij me nog eens zal zien. Als de smoothie zou werken of zo.'

'De magische ijshockeysmoothie?'

'Hou eens op met me uit te lachen.'

'Ik lach je niet uit! En weet je wat? Wij kijken vanavond die wedstrijd.'

Kip schaamde zich dat hij zo nerveus was om naar de ijshockeywedstrijd te kijken. Elke keer als iemand tegen Scott opknalde, kromp hij in elkaar. Elke keer als Scott op goal schoot, hield Kip zijn adem in. Hij wilde dat deze wedstrijd goed ging voor Hunter, en hij hoefde zichzelf niet wijs te maken dat hij niet wist waarom. Aan het einde van de eerste periode stond het 1-1. Scott stopte even voor een kort interview voordat hij de kleedkamer inging. Hij trok zijn helm af en zijn vochtige haar stond alle kanten op. Kips hart maakte een sprongetje. Scott was nat van het zweet, zelfs nog erger dan toen hij na zijn hardlooptocht de bar in was gekomen. Kip zag hoe zijn nek glinsterde van het

zweet en hoe zijn rode kraag van zijn jersey donker kleurde.

Scott zei iets over een sterke verdediging en dat ze dit als een team deden. Zijn prachtige mond hing boven de microfoon, en zijn blauwe ogen keken naar de camera noch naar de interviewer. Het leek alsof hij nauwelijks met zijn hoofd bij het interview was, alsof hij in zijn hoofd al ergens was waar hij liever wilde zijn.

‘Hij is absoluut aantrekkelijk,’ zei Elena.

‘Ja...’ zei Kip ademloos.

Het bleef spannend in de tweede periode. Pas in de derde periode, toen Scott twee goals en een assist verzorgde, legden de Admirals de fans in Newark het zwijgen op. Kip was verrukt.

‘God, hij is geweldig. Die laatste goal, waarschijnlijk schoot hij de puck met wel honderdzig kilometer per uur het net in, maar het leek op slow motion.’

‘Hij is absoluut goed met zijn handen,’ stemde Elena in, en haar mondhoeken gingen omhoog.

Ze pakte haar telefoon en typte iets. ‘De volgende wedstrijd is een thuiswedstrijd. Zaterdagavond tegen Tampa Bay,’ zei ze. ‘Werk je op zaterdag?’

Kip kreunde. ‘Fuck! Eigenlijk niet... Ik moet van shift ruilen. Wie werkt er op zaterdag?’

Hij pakte zijn eigen telefoon en stuurde een berichtje naar Maria. Werk jij op zaterdag?

Het antwoord kwam al een minuut later. Ja?

Kip: Wil je ruilen?

Maria: Waarom?

Kip: Ik moet vrijdag. Laten we ruilen. Alsjeblieft?

Maria: Gaat dit over Scott Hunter?!

Kip voelde zich een idioot, maar typte toch: Misschien.

Maria: Jezus, Kip.

Kip: Alsjeblieft?!

Maria: Goed dan.

Het bleef even stil, maar toen stuurde ze nog een berichtje: Je werkt wel met Jeff.

Bah. Jeff was verschrikkelijk. Hij was aartslui en bijna altijd stoned. Kip kon niet geloven dat hij er nog steeds werkte.

Maar het zou het waard zijn, want toen de wedstrijd was afgelopen, was de eindstand 6-2 voor de Admirals. En dat betekende dat Scott zaterdag sowieso zou langskomen.

Hij wist het bijna zeker.

Zo goed als zeker, dan.